

Prinera

Був собі дід Андрушка, а в нього баба Марушка, а в баби дочечка Мінка, а в дочки собачка Хвінка, а в собачки товаришка киця Варварка, а в киці годованка мишка Сіроманка. Раз весною взяв дід рискаль та мотику, скопав у городі грядку велику, гноєм трохи попринадив, грабельками підгромадив, зробив пальцем дірку—та й посадив ріпку. Працював дід не марно: зійшла ріпка гарно. Що-день йшов дід у город, набравши води повен рот, свою ріпку підливав, їй до життя охоти додавав. Росла дідова ріпка, росла. Зразу така, як мишка була, потому, як кулак, потому, як буряк, потому, як два, а на кінці стала така, як дідова голова.

Тішиться дід, аж не знає, де стати.

„Час, — каже, — нашу ріпку рвати“.

Пішов він у город—гуп, гуп. Узяв ріпку за зелений чуб; тягне руками, уперся ногами, добуває сил усіх, сопе, як ковальський міх—мучився, потів увесь день, а ріпка сидить у землі, як пень.

Кличе дід бабу Марушку:

„Ходи, бабусю, не лежи, мені ріпку вирвати поможи“.

Пішли вони в город—гуп, гуп. Взяв дід ріпку за чуб, баба діда за плече—тягнуть, аж піт тече. Смикає дід ріпку за чівку, смикає баба діда за обшивку, працюють руками, упираються ногами—промучились увесь день, а ріпка сидить у землі, як пень.

Кличе баба дочку Мінку:

„Ходи, доню, не біжи, нам ріпку вирвати поможи“.
Пішли вони в город—гуп, гуп. Узяв дід ріпку за чуб, баба діда за сорочку, дочка бабу за торочку; тягнуть руками, упираються ногами, промучились увесь день, а ріпка сидить у землі, як пень.

Кличе дочка собачку Хвінку:

„Ходи, Хвіночко, не біжи, нам ріпку вирвати поможи“.
Пішли вони в город—гуп, гуп. Узяв дід ріпку за чуб, баба діда за обшивку, дочка бабу за запаску, собачка дочку за спідничку—промучились увесь день, а ріпка сидить у землі, як пень.

Кличе собачка кицю Варварку:

„Ходи, Варварко, не лежи, нам ріпку вирвати поможи“.
Пішли вони в город — гуп, гуп. Узяв дід ріпку за чуб, баба діда за сорочку, дочка бабу за торочку, собачка дочку за спідничку, киця собачку за хвостик. Тягнуть і руками й зубами, упираються ногами; промучились увесь день, а ріпка сидить у землі, як пень.

Кличе киця мишку Сіроманку:

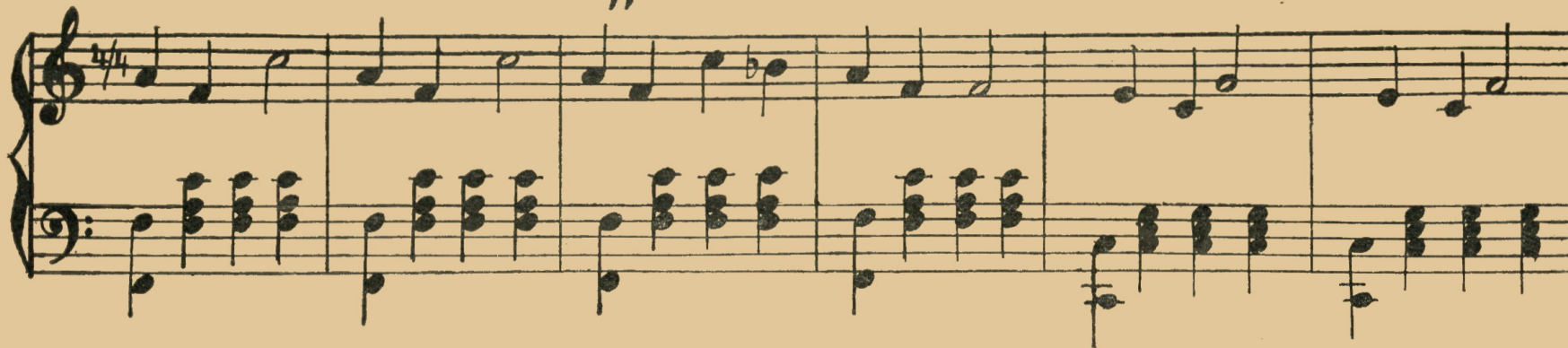
„Ходи, Сірко, не біжи, нам ріпку вирвати поможи“.
Пішли вони в город — гуп, гуп. Узяв дід ріпку за чуб, баба
діда за сорочку, дочка бабу за торочку, собачка дочку за спід-
ничку, киця собачку за хвостик, мишка кицю за лапку — як
потягли, та й покотилися.

Упала ріпка на діда Андрушку, дід на бабу Марушку, баба на
дочку Мінку, дочка на собачку Хвінку, сучка на кицю Вар-
варку, а мишка — шусть у шпарку.

І. Франко.

„Ріпка“

Під цю мелодію провадяться ритмічні рухи при виконанні „ріпки“ (коли витягує її дід, дід з бабою... і всі).

Під цю - ж таки мелодію виходить дід (зупиняючись на полуноті розглядаючи на протязі її) також — баба.

Під цю мелодію — виходить (стрибками) внучка.

Мишка, Хвінка й киця—вибігають під цю - ж мелодію, але весь час восьмушками.

